

Bijaše to davno, toliko davno da ne osta zabilježeno ni u najstarijim ljetopisima što su ih brižljivi ljetopisci vrijedno vodili tijekom stotina i stotina godina.

Daleko u prostranstvima hladne nordijske zemlje bijaše neko golemo jezero što je udomilo veliku zajednicu prelijepih dugovratih ptica djevi anske bjeline, poput snijega što je prekrivao tlo.

Tisu e bijelih ptica lagano je klizilo pro hladnom jezerskom vodom zadivljuju e mirno i ljupko. Njihovi prelomljeni odrazi ocrtavali su se u istoj vodi i stvarali prekrasne slike.

Usred tog nepreglednog mnoštva ptica izdvajala se jedna - neobi nom crnom bojom

koje se ne bi postidjeli ni najcrnji gavranovi. Pristala ljepota crne ptice odmah se uo avala u velikome bijelom društvu.

Kjel, tako se zvao naš crni labud, nije bio još posve svjestan da se izdvaja od drugih ptica svojega jata.

Mladi je labud toliko plijenio svojom ljepotom da su srca slobodnih labudica ustreptala pri svakom pogledu na savršenu crnu pojavu.

Mužjaci iz jata osje ali su sve ve u nesnošljivost prema crnoj ptici zbog velike naklonosti što su je svakim danom njegova odrastanja labudice sve više pokazivale. Na kraju ta nesnošljivost posta tolika da su ga odrasli mužjaci otvoreno napadali.

Trpio je Kjel i trpio, ne nalaze i razloga takvu ponašanju, a kad svakidašnje zlostavljanje prije sve granice, slomi se nešto u njemu te on teška srca raskrili crna krila, vine se ponad jezera i po e se podizati u visine. Kad se uzdigao dovoljno visoko, baci posljednji pogled na svoje jato i ustreptala srca krene u daljine. Za njim je još odzvanjalo graktanje uzbu enih mužjaka što su ga nakratko progonili dok se nije otisnuo na sigurnu visinu. Pogledi nesretnih labudica pratili su malenu crnu to ku, a tada se Kjel stopi s nebom i nesta na obzorju.

Mnoga je suza tih dana isplakana u bistre jezerske vode iz o iju nježnih ženki što su potajice voljele Kjela.

No, suživota mu u jatu nije bilo i rastanak s njim bijaše jedini izlaz. Letio je Kjel gotovo cijeli dan, a kada se nebo oslika zvijezdama, odlu i spustiti se na omanje jezero da otpo ine. Lagano sleti i stopi se s njime te u trenu zaspas iscrpljen dugim i napornim letom

za neiskusna leta a. Kada su se prve zrake sunca prelomile u jezerskoj vodi, probudi se Kjel, a tada spozna svu svoju samo u: nenavikao na osamljenost, rasplaka se od tuge i boli. Oh, kako mu je samo nedostajalo njegovo društvo! Na as pomisli da se vrati svome jatuu, no velika mu se strepnja uvu e u srce. Koliko li je samo gor ine i gnjeva bilo u tim mužjacima što su ga tako nemilosrdno progonili!

Shvati da mu nema povratka. Plakao je tako u osami daleke divljine, a potom se malo primiri i zapliva u razgledavanje nepoznata okoliša. Vidje da je jezero bogato biljem i algama pogodnim za jelo, i to mu nakratko unese mrvu radosti u dušu.

Prolazili su tako dani, tjedni, pa na kraju mjeseci, i Kjel se suživio s novim staništem.

Izrastao je u toliko lijepa crna labuda da se glas o neobi noj ptici nevi ene ljepote pronio životinjskim svijetom.

No, bijaše mu tu u tu ini samotnan život.

Kako li su samo Kjelu nedostajale igre s njegovim vršnjacima!

Život u jatu imao je toliko prednosti pred samovanjem. Premda je stekao mnogo novih znanaca i prijatelja u pti jem svijetu, nešto mu je svakim danom sve više nedostajalo. Ljubav! Ah, da. Ono što od pamtivijeka pokre e svijet. Onaj nevjerojatan za in što i najbljutaviji život u trenu pretvara u poželjno jelo i otvara glad za životom.

Mada ga je s poštovanjem i veseljem pozdravljao i sam pti ji car orao-ribar, iskazuju i mu naklonost i prijateljstvo, iako su ga s obale rikanjem pozdravljali veliki jeleni irvasi, a dugonogi bijeli ždralovi po esto navra ali da mu ine društvo, Kjelu su silno nedostajale ptice njegova roda.

Prolazili su tako dani, a Kjel je postajao sve nesretniji i potišteniji. Ponekad bi do njega preko ždralova dopro glas o njegovu jatu i tada bi halapljivo upijao svaku rije o svojim. Zatim bi, kad bi ždralovi odletjeli, pao u nemi-

lost sila što su razdirale dušu i tiho jecao u osami no i dok bi se mjese ev odsjaj kupao u hladnoj jezerskoj vodi.

Jednog se jutra neka mlada vrana, prerano nošena nagonom da ispita svijet, išeprtlja iz sigurnosti gnijezda smještena na dugoj jasenovoj grani nad dubokom jezerskom vodom. Nekoliko lepeta nesigurnih krila... i poletarac završi u ledenoj vodi bore i se za goli život. Glasno kreštanje privu e u trenu Kjelovu pozornost, jer nemo ni su roditelji samo tužno zapomagali lete i nad pti em koji se ve gotovo utopio. (J trenu doleti do onemo ala vrani a, kljunom ga uhvati za krila i ponese do obale. Tada utopli mladu vranu u okrilju svoga tijela nježno ga zaogrnuvši velikim krilom.

Stare su se vrane gotovo izbezumile od sre e i veselja kada su ule sigurno javljanje svog pti a, koji se gotovo posve suh i okrijepljen izvukao iz labudova topla perja i dogegao do roditelja.

Zadobi tako Kjel nove prijatelje, a ovi ga, shvativši da njemu nedostaje životna družica, upute u tajnu koju su samo rijetki znali:

- Tamo, dalje na sjeveru - zapo e vrana - gdje vlada gotovo neshodna hladno a, živi prastara vještica Karengard. Ona je vladarica tame, gotovo nedostupna u dubokoj podzemnoj špilji u koju ni studen ne dopire.

- Karengard zna biti i vrlo zla i vrlo dobra prema rijetkim posjetiteljima - nastavi vrana.

- Gonjeni silnim životnim teško ama i neda ama, dolaze k toj sveznaju oj starici ija se volja i raspoloženje mijenjaju gotovo kao i vrijeme. I nikada ne znaš što te eka u njezinu domu! No njezina su znanja i mo i toliki da zna gotovo i nemogu e stvari. Gleda u budućnost na samo njoj znane načine, nose i nagovještaj dana i događaja što tek dolaze. Prošlost, sadašnjost i budućnost leže pred njom jasno kao što pred nama leži ovo jezero - završi majka vrana.

- A ako u pridošlice na e dobro srce, spremna je i pomo i smiluje li se nad njegovom boli, a osobito donese li joj oraha umo enih u med kojih je u njezinim krajevima gotovo nemogu e smo i.

- A kako do i do takvih poslastica? - glasno je razmišljao Kjel.

- Me brini se, crni labu e! - re e vrana.

- Duboko u duplji staroga hrasta ja ve godinama držim skrivene takve slatkiše koje smo moj vran i ja dobili od rodbine kada smo odlu ili živjeti zajedno. Orasi dolaze s juga i ne uspijevaju na sjeveru. Ponesi ih staroj vještici i nadaj se da e tvoja ljepota omekšati njezino srce i da e ti pomo i. No put je to što ti može i život odnijeti: po e li po zlu, pa je zatekneš zle volje, pozdravi se sa životom jer mo i su njezine neizmjerne. Stoga razmisli dobro, pa potom donesi odluku.

Zahvali Kjel na dobrodošlu savjetu pa premda je ve donio odluku, odlu i prespavati

i zatim preispitati svoju nakanu. Cijele se noći vrpeljio na usnuloj vodi i jedva do eka svitanje. U samo praskozorje pohita do vrane i vrana, izljubi se s njima i uze smotuljak s nekoliko medenih oraš i a te ih objesi u malu vreću oko vrata. Vinu se tada u nebo put sjevera.

Putovao je tako dva dana i dvije noći, prateći noću zvijezde kako ne bi zalutao. Silno umoran prispje do Gergena, hladne zemlje u kojoj je obitavala vještica Karengard.

Ona je, naravno, već znala za upornog posjetitelja. Dovuće svoje staro tijelo do izlaza iz špilje te zaštićena krznom sjevernog štakora i kapom od hermelinova krzna, izloži se silini ledenih zapuha što su poput oštarih noževa parali kožu. Mahnu vratim štapom u znak pozdrava Kjelu. a ovaj se gotovo iznemogao i promrzao stropošta pred njezine noge. (Jvuće ga Karengard u zavjetrinu špilje i tu se jadni labud ubrzo pribra i osnaži te se oboje upute duboko pod zaleću zemlju u zamamnu toplinu podzemlja.

Vještica, kao nevjesto, upita Kjela što mu je u vre ici oko vrata. Maravno, odavno je ona znala da joj stižu poslastice. Odobrovolji se još više nakon ponu enih oraš i a, te zadovoljno mljacnu jezikom i smaza jedan. Ostale pažljivo spremi za neke druge dane.

- Drago moje dijete - zapo e vještica - koliko te je Bog podario daju i ti pristalu ljepotu, toliko ti je zbog nje otežao život. Tvoj je život za mene otvorena knjiga. Družica koju tako silno želiš zastrta je koprenom vremena što tek trebaju do i. Sudba je tvoja sada na kušnji. Budu nost je tvoja svijetla poput sun ana dana, no mnogo je još patnje i boli do sretnih dana. Dan. dva, mjesec ili godine. Što to zna i kada je sre a izvjesna i sigurna! Isplati li se nemirom i nestrpljivoš u igrati sa sudbinom i izazivati je? - zapita ga vještica.

- Tvoja bijela labudica eka da je vrijeme samo donese k tebi. Mesmotrenoš u možeš izazvati nevolje i urušiti svoju sudbinu kao kulu od karata. Tada više ništa nije izvjesno i eka te dvojbeni kraj, dobro ili zlo. Okreni se i

kreni ku i, jer ljubav e tada jednom zasigurno do i. No poželiš li više od ovih rije i, tvoj je život u velikoj opasnosti.

Kjel htjede makar na tren ugledati lik labudice što e biti sre a njegova života i ne posusta u toj molbi.

- Ljepotane moj - nastavi Karengard - izazivaš sre u! A tanka je nit što je razdvaja od boli i patnje. Ali jaka je tvoja želja pa po uj:

Još dalje na sjeveru, u zemlji Jorgen, gdje vlada gotovo neopisiva hladno a, postoji udnovato Jezero sjena u kojem se leta u ponad njega ocrtavaju željeni doga aji i likovi iz budu nosti. Tko nadvlada tu studen i zato-mi radoznalost i uzbu enje od vi enih slika te zadrži prisebnost, ima snage na vrijeme se otrgnuti od studeni koja dalje na sjeveru postaje sve nepodnošljivija. A pretjera li u radoznalosti i ostane samo nekoliko asaka predugo, gotovo se neprimjetno po ne leđiti, a kada shvati što mu se doga a, tada je ve prekasno. Led ga okuje u trenu i zauvijek ostane u Jorgenu. Mnogi se zato nikada nisu

vratili u sigurnost Gergena. Samo je dvoje od mnogih radoznalaca uspjelo zatomiti znatiželju i zadržati prisebnost, te se pravodobno zaputiti natrag.

- Vrati se. garavi ljepotane, odakle si i došao i ne dovodi sudbu u iskušenje - re e vještica Kjelu.

- Ne! - odvrati on odrješito.

- Gz tvoje u dopuštenje ipak krenuti u Jorgen. Želja moja je prevelika! Želim samo na tren ugledati lik labudice koju je sudba utkala u moj životni put. Bit u dovoljno pametan da se nakon dva-tri pogleda odmah vratim u sigurnost Gergena.

- O, nestašna mladosti! Tvoj je to izbor - re e vještica te gurnu štapom Kjela k izlazu iz pe ine.

- Neka ti tajne sile ovoga svijeta budu naklonjene, jer Bog te, osim ljepotom, podario i za u uju om hrabroš u.

Zahvali Kjel, uze nekoliko sasušenih riba

koje vještica izvadi iz platnene torbe, i u trenu ih pojede. Tada ga Karengard blago lupne štapom po perju u znak pozdrava i on se vine u ledeni zrak na putu za Jorgen.

Letio je cijeli dan kroz ledena područja, a zrak je bio sve studeniji. Stisnu zube, imaju i na umu samo cilj. A on mu je davao snage da ustraje do zemlje Jorgen. Pala je i noć, a studen je postala zaista neizdrživa. Kjel se teškom mukom probijao sve dalje i dalje na sjever, a od studeni mu je trnulo tijelo. G samo svitanje doleti nad zaleenu zemlju Jorgen.

Djelovala je posve beživotno.

Zaleeni bregovi smjenjivali su se jedan za drugim, a onda se u nekom klancu ukaza veliko zaleeno Jezero sjena, koje je bilo toliko glatko da se njegov sjaj vidio s velike udaljenosti.

Tijelo mu je tresla groznica i šekivanja. Ah, konačno je kucnuo taj as! Odškrinute nakratko vrata budućnosti, a na površini je-

zera ocrtat e se lik njegove labudice. Srce mu zamalo isko i iz grudi od uzbu enja.

Tek što se nadvi nad jezero, pojavi se na njegovoj površini sjena, lik prelijepa bijele ptice koja je u stopu pratila njegov let. Labudica što se ocrta na površini leda bila je toliko lijepa da nije mogao oka od nje odvojiti. Lagano se pomicala prate i Kjelog lik. Sekunde su prolazile i postade užasno hladno, ali on to nije zamjeivao od silna ushita. Bilo je krajnje vrijeme da se sretan i zadovoljan usmjeri na jug, u zemlju Gergen. No Kjelo je, op injen, i dalje gledao u sliku ispod sebe. Na krilima mu se ve nahvatalo inje i led pa su svakim pokretom postajala sve teža. Bio je posljednji as da se okrene. Još samo nekoliko trenutaka i povratka mu ne e biti.

CJ tom se trenu na površini jezera ocrta velika glava labudice, jasna kao na dlanu, na kojoj su se zapažali i najsitniji detalji. Tek sada je sva ljepota iznimne ptice došla do punog izražaja.

Kjel odlu i ostati još samo tren ili dva kako bi zapamtio svaku pojedinost na toj ljepotici. A kad se trgnu i pokuša okrenuti, shvati da su mu krila gotovo ukočena i prekrivena debelim naslagama leda. I sine mu da e ostati zato enik zemlje Jorgen za sva vremena.

Ma koliko se trudio i upinjao, krila nisu slušala njegove misli. Tijelo se po elo spuštati sve niže prema jezeru i pretvarati u led. Tren poslije, poput papirnata aviona, padne na jezero, po ne kliziti i zaustavi se na ledenoj plohi. Posljednjom snagom misli Kjel se pomoli Bogu, a tada mu se ugasi svijest. Tijelo mu posta led, no za udo - crne boje. Ostao je tako u osami divljine.

- Eh, Kjel naš, dragi... - mrmljale su zvijezde na no nom nebu - nesretni stvore što zaglavi u zemlji Jorgen!

Pro e tako nekoliko tjedana, a u pusta prostranstva iz kraljevstva Pulka, posljednje naseljene sjeverne zemlje, prispje dvadesetak

hrabrih ratnika. Od svoga kralja dobiše zadatak da ispitaju udnovate zemlje Gergen i Jorgen i dojavu kakvo je stanje u njima.

O, kakva li teška i opasna zadatka! Bijaše ih u početku stotinjak, no hladno a je uzimala svoj danak, lako su bili zaštićeni najboljim krznima i izmama, ledena ih je smrt svakoga dana odnosila. Brkovi i brade bijahu im puni leda i ve pomisliše zaustaviti napredovanje na sjever i vratiti se natrag u kraljevstvo Pulka. Znali su da će ih i pri povratku kositi bijela smrt.

Cvok u i od hladno e, stigoše do jezera i zakora iše na njega.

Silno ih zbune slike koje se u trenu ocrtaše ledom. Njima znana lica klizila su kao sjene ledenom površinom. Ma kakva li je to arolija? Tko bi povezao sve te udnovate zgode i nezgode što su se mogle vidjeti na ledu? Prestraše se i pobjegnu s jezera, no upravo kad se poželješe uputiti prema svome

kraljevstvu, zapazi jedan od njih neobično ledenu statuu što je nepomično stajala na samom rubu jezera. Oh, kako li divna labuda isklesana u ledu! Ija je to vješta ruka ukrotila led i napravila tako savršeno djelo?

Smogavši hrabrosti, vratiše se na jezero i natovariše crna labuda na saonice da ga odvuču kao dar svome kralju. Nastojali su ne gledati površinu leda na kojoj su se i dalje nizali udnovati prizori.

Odvukoše tako Kjela s jezera i upute se, šibani vjetrovima i hladnoćom, natrag u svoje kraljevstvo. Potrajao je taj mukotrpan put kroz Jorgen tjedan dana. Sporo su i teško napredovali i po izlasku iz zemlje leda ostalo ih je veoma malo.

Oprezno su, u velikom luku, zaobišli mjesto gdje je u zemlji Gergen živjela vještica Karengard, budući da su znali njezinu moć i nepredvidivu sudbinu. Jer, kada su se prvi put sreli, stajao je taj susret života mnoge hrabre ratnike.

Na posljatku, iscrpljeni ratnici stigoše u svoje kraljevstvo gdje ih do eka burno klicanje i oduševljenje svjetine. A bilo ih se vratilo samo sedam - sedmorica naj vrš ih i najizdržljivijih. Bijahu sad samo sjene onih snažnih ratnika koji su pošli na put. Veselje je bilo protkano tugom zbog mrtvih sudrugova.

Nakon nekoliko dana veselja, odlu i kralj Agnon postaviti na središnji trg prelijepi kip kako bi svi podanici mogli uživati u ljepoti crne ledene ptice.

Prilazili su ljudi Kjelu i divili se njegovoj ljepoti. Ne znadoše za njegovu strašnu kob. Još su manje znali da njegovo srce još kuca, mada jedva ujno! Kjel je bio živ zale en. Snivao je san poput medvjeda što usnu zimski san i sanjaju do prvih proljetnih zraka.

No, Kjel se ne e probuditi u prolje e, jer tijelo je njegovo bilo ve zamalo komad leda. I srce što je slabašno otkucavalo za mjesec ili dva pretvorit e se u led, i prestat e i taj spori krvotok u zale enu tijelu.

Prolazili su dani i smjenjivale se no i koje su i u kraljevstvu Pulka bile veoma hladne, održavaju i ledeni kip u savršenom stanju.

Jednoga jutra veliko jato bijelih dugovratih ptica prelijetalo je kraljevstvo Pulka veoma nisko, povrh krovova još usnulih kuća. Mnoge se ptice znatiželjno osvrnuše na crni kip labuda, no ipak produžiše dalje. Stotine ptica proletjelo je iznad središnjeg trga i po njemu se udaljavati prema obližnjem jezeru. Odjednom, jedna se ptica izdvoji iz jata i hitro krene natrag. Sletje ravno pred zaleenu pticu i po njemu je razgledati. Zatim se iz oka prelijepa bijele ptice iskrade suza, pa onda još jedna, a tada suze nahrupe i obliju lice mlade labudice. Prepoznala je kip, svog vršnjaka Kjela s kojim se nestašno igrala sve dok nije napustio jato. Velika je bila njezina tuga kad vidje zaleenu Kjela kojega je potajice silno voljela.

Razdani se. Ljudi iza ošeh na ulice i zapaziše bijelu labudicu kako bdije uz crni labudov kip. Toliko je Agnetta bila vezana uz Kjela da

ne napusti svoje mjesto ak ni kad je radoznali mališani po eše znatiželjno dodirivati.

udili se ljudi prelijepoj ptici što se tako vezala uz kip i po eše joj uskoro donositi žitarice kako bi utažila glad. Pro e tako nekoliko dana i ljudi se navikoše na pticu što se udomila usred glavnog trga. udio se i sam kralj Agnon tolikoj pti joj privrženosti crnome kipu. esto je u društvu prin eva i princeza obilazio labudicu i divio se njezinoj ljepoti. Pisanom naredbom zabrani on da se ptici nanese šteta.

Odredi i nekog dvorjanina da redovito skrbi za njezinu prehranu. Tugovala je tako labudica, no pomo i ne bijaše.

Jednoga jutra doletje iz daljine na gradski trg nekoliko vrana. Silno se za udiše crnom labudovu kipu. Pohitaše bliže, te oja ene spoznaše da je to zale eni Kjel. Bijahu to vran i vrana sa svojim pti ima, od kojih je jednog upravo Kjel bio spasio od utapanja.

Silno se rastuže vrane, a dirnula ih i veza-
nost prelijepe bijele ptice uza zale enog Kjela.

Zapita ih labudica zašto pla u nad Kje-
lom, a vran joj ispri a cijelu pri u i obznani
razlog zašto je Kjel stradao. Tada Agnetta
odlu i krenuti put vještice Karengard i uti svu
istinu o njegovu stradavanju.

Upute je vran i vrana kako da stigne do
njezina odredišta u zemlji Gergen, a vrana joj
s radoš u podari posljednji medeni oraš i
kao dar za vješticu.

Sljede e jutro u samo praskozorje izljubi
Agnetta zale eni kip i vinu se u nebo k zemlji
Gergen.

U zoru zapaze podanici kraljevstva da
nema lijepe labudice i silno se rastuže. Naredi
kralj Agnon hitnu istragu, no pokaza se da
ptica nije stradala ve da je samovoljno
napustila kraljevstvo.

Ustreptala plamte a ljubav letjela je k
vještici Karengard nose i u sebi beskrajnu

tugu za voljenim bi em koje je, mislila je, zauvijek izgubila. Nježnom, a ipak nepokolebljivom ustrajnom snagom kakvu samo ženke mogu razviti, a koja je u suprotnosti s neobuzdanom vrstom snagom mužjaka, probijala se Agnetta prema sjeveru trpe i hladno u i prkose i vremenskim nepogodama.

Stigavši do vještice, utopli se u njezinu domu te joj preda mali, ali vještici neizmjereno drag dar - medeni oraš i . Mljacnu od veselja Karengard te najprije udahnu zamamni miris što ga je širio oraš i . Naslada se ogleda u njezinim o ima, no krajnjim se naporom suzdrža da ga odmah ne pojede, a potom se obrati Agnetti.

- Oprosti, mila, zbog medena zanosa. Silna te je bol dovela k meni. Kjel je tvoj stradao zbog velika ushita i neobuzdane strasti koja se budila u njemu pogledom na tvoj lik što se ocrtavao na Jezeru sjena. Ako si spremna žrtvovati život za Kjelov spas, možda eš i uspjeti.

- Ali kako? - zavapi Agnetta. - Nije li Kjel mrtav?

- Pa, gotovo i jest! - prozbori vještica. - Još ga samo nekoliko dana dijeli od vje nosti leda što e okovati srce koje još pruža otpor nadiru oj studeni. Eto, odlu i sad jesi li pripravna spasiti ga.

- Jesam li pripravna? - u udu e Agnetta. - Ta moj je život bez Kjela samo igra sjena! Preklinjem te, otkrij mi tajnu kako da spasim svoju ljubav.

- Eh, mila - nastavi vještica - eka te smrtonosan put do istog Jezera sjena na kojem je stradao Kjel. Poživiš li do tada i svladaš li sva iskušenja užasna puta, kad nadletiš nad Jezero sjena ne eš dugo vremena ništa zapaziti. Zašto? Zato što budu nosti za Kjela sada nema, pa se ne mogu ocrtati ni slike budu ih vremena vezane uz njega. Tek ako ispuniš svoju zada u, mo i eš ugledati željene slike svoje budu nosti s njim. Iskreno ti moram re i, malo je nade da se Kjel spasi.

Premda, u svijetu neznanih ti moćnih sila što vladaju životom i smrću na Zemlji, ljubav ima veliku moć i nadmoć nad mnogim silama. Uzak je krug povlašćenih sila takve moći. Pouzdaj se u snagu svoje ljubavi koja može nadvladati smrt i prisiliti je da se u posljednji tren povuče pred silom života, koja će gonjena vatrom tvoje ljubavi udahnuti toplinu života u zaleđeno Kjelovo tijelo. Silna će morati biti ustrajnost i nepokolebljivost tvoje ljubavi i želje da uiniš zlo, da razoriš sile zla što su okovale ledom Kjelu. Veliku težnju i bol morati podnijeti, na kraju možda i žrtvovati svoj mladi život, a da sve to ipak ne urodi plodom. A sada pažljivo slušaj:

- Letjet ćeš tamo daleko na sjever, uzduž jezera, i tek ako dosegneš mjesto na kojem je stradao Kjel, ugledat ćeš sliku zaleđenog labuda u kraljevstvu Pulka. Istoga trena moraš zaklopiti oči i nastaviti let na sjever. Studen će tada postati užasna. Izdržiš li do tog trena, Kjelovo će se tijelo pojaviti u kraljevstvu Pulka

lagano grijati, a led otapati. Ni pod kakvim uvjetima ne smiješ otvoriti oči dok se on posve ne odledi! Otvoriš li ih prerano, Kjelovo će se tijelo u trenu rasprsnuti u tisuće ledenih komadića. A kako ćeš znati kada je čas da otvoriš oči? Nikako! Trpi što više možeš, a kad shvatiš da ti život u ledenoj pustoši visi o koncu i da te još samo sekunde razdvajaju od smrti, otvori oči, pogledaj na zaleđeno jezero i ma što ugledala, odmah kreni natrag.

(Jz zahvalu i pozdrav vještici, Agnetta se nakon obroka sušene ribe kojom je podari Karengard, uputi na dalek i opasan put.

Letjela je i letjela, a hladnoća je sve više stezala. Šibana vjetrom i studeni, labudica se probijala sve dalje na sjever. Plamen njezine ljubavi prema Kjelu grijao je to nježno tijelo. Doleti do Jezera sjena, i kao što reče vještica, ne ugleda ništa na zaleđenoj površini. Studen je bila grozna, no Agnetta se probijala sve dalje. Kolikom je samo ustrajnošću trpjela studen! Silina njezine volje grijala je krhko tijelo i

kad do e na mjesto na kojem je stradao Kjel, na njezinim krilima bijahu tek tragovi leda. Na jezeru se u istom trenu ocrta slika zale ena crna labuda u kraljevstvu Pulka.

Agnetta zatvori o i i nastavi letjeti. (J dalekom se kraljevstvu zale eni labud blago orosio, a potom po eše kapati prve kapi. Hrabra labudica je letjela sve dalje i dalje, zanemaruju i bol i patnju, misle i samo na Kjela. Krila su joj otežala i led se sve više hvatao, no nije posustajala. Pa i kada je bol postala nepodnošljiva, labudica ne otvori o i. Bojala se da ih otvori i tren prerano, jer znala je da e se Kjel rasprsnuti u tisu e sitnih komadi a. Po ela je ve lagano gubiti svijest, no uporno je mahala krilima naslijepo se probija ju i kroz ledenu pustoš. Krila su ve prekrivale debele naslage leda. “Još samo zamah-dva”, razmišljala je Agneta, a potom bi zaželjela još samo jedan, pa još jedan, i tako unedogled! Na kraju led toliko oteža da je po ela gubiti visinu i spuštati se sve bliže jezeru.

Shvativši što se događa, Agnetta se trgnu i pribra, i shvati da je sekunde dijele od smrti.

Posljednjom snagom otvori oči.

Ono što ugleda strese joj tijelo. Na središnjem gradskom trgu kraljevstva Pulka odlećeni se Kjel zbunjeno ogledao na svome postolju. Što se s njime zbiva? Lagano je razgibavao utrnula krila i kljunom redio perje. Agnetta protrnu od sreće. Pokuša se okrenuti natrag, no krila je više nisu slušala. Pokuša još jednom, no bilo je uzalud. Teški led na krilima spuštao je tijelo sve bliže zaleenom jezeru i na njemu se pojavi njezin lik zajedno s Kjelovim. Agnetti taj prizor pruži dodatnu snagu i ona pokuša posljednji put pokrenuti krila. I gle, teškom mukom, no ipak, krila poslušашe naredbu i pokrenuše se. Tijelo više nije gubilo visinu, a Agnetta se u velikom luku okrene i usmjeri se ka kraljevstvu Pulka.

A što je bilo s Kjelom?

Vidjeli ljudi da je kip "oživio" i nikako da se na ude udu. Glas o tome dopre i do kralja,

koji se spusti do gradskoga trga da promotri plemenitu pticu. Naredi odmah da ju nahrane, a Kjel sa zahvalnošću primi ponuenu hranu. Oduševljeni potom labuda do kraljevskog jezera uz sami zamak, te Kjel zapliva istom jezerskom vodom. Cijeli se grad skupi na obali jezera gledaju i prelijepa crna stvora, a on uzleti ponad vode kako bi razgibao duga krila. Isprva bijaše nesiguran, a kad se krilima vrati snaga, crna ptica zasja u punom sjaju te u brzom i vrstom letu nadleti povrhu glava zadivljenih podanika kraljevstva i lagano se spusti na jezero.

Sljedećega jutra u samo praskozorje probudi se Agnetta u toplom vješticejem domu te odmah poželi krenuti na put. Primora je Karengard da pojede još jedan obrok ribe i tada se upute k izlazu iz podzemne pećine. Labudica zahvali vještici na svemu i vinu se u nebo.

Vještica se nekako sjetno zagleda u to kicu što se gubila u izmaglici jutra i samo promrmlja:

- Ah, ljubav! - i spusti se u svoje podzemlje.

Doletjevši do kraljevstva Pulka, Agnetta vidje mnoštvo ljudi koji su toga dana došli gledati prelijepa crna labuda.

Kada ugleda Kjela, srce joj poželi isko iti iz grudi.

Nadleti jezero i na ini veliki luk nad njim. Kjel je s nevjericom gledao u bijela gosta. Kad

se bolje zagleda, vidje da je to bijela labudica. Lepe u i krilima odlijepi se od vode i krenu u visinu. Kad dosegne labudicu, srce mu ustrepeta. Prepozna u njoj lik koji je gledao u zale-
enom Jezeru sjena i spozna da je to ljubav njegova života! Dva su labuda prodorno gakala, letjela iznad jezera i neizmjereno se veselila, a ljudi su zadivljeno promatrali krasan par ijoj sre i nije bilo kraja.

